

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Det ærede medlem fru Hanne Budtz fastslog igen i dag, at dette, at vi gennemførte en kriminalisering af Radio Mercur, var i strid med den almindelige retsopfattelse. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem fru Hanne Budtz, om hun sådan har et almindeligt brev på, at hun repræsenterer den almindelige retsopfattelse i dette land. Det må da være sådan, at det ærede medlem kun kan give udtryk for sin egen mening, og det må vel også være sådan, at andre kan mene, at det ikke strider mod den almindelige retsopfattelse. Den mening har jeg, og jeg mener også, at flertallet her i tinget har den samme opfattelse.

Både det ærede medlem hr. Ib Thyregod, det ærede medlem fru Hanne Budtz og andre ærede ordførere har rejst spørgsmålet om ikrafttrædelsen, og jeg vil gerne sige, at for mit vedkommende er det ikke af trang til at få en bemyndigelse, at dette ændringsforslag er stillet, men det er udelukkende ud fra praktiske årsager, idet vi har ment, at det var rigtigt, at vi prøvede at få nogenlunde lighed også med hensyn til ikrafttrædelsen i Sverige og i Danmark, eventuelt også i Norge, men i Norge har de jo ikke nogen piratradio, så dér er det ikke så aktuelt. Men derfor var det måske alligevel praktisk, at vi havde nogenlunde samme ikrafttrædelsesdato, og det menes — i hvert fald så vidt jeg ved i øjeblikket — at man i Sverige har et ønske om meget hurtigt at få sat loven i kraft, altså inden for en måneds tid i hvert tilfælde. Og det kan jeg godt sige som oplysning til det ærede medlem hr. Morten Lange, at det er også jeg sådan set interesseret i. Jeg er absolut ikke interesseret — og det tror jeg heller ikke det ærede medlem hr. Morten Lange mistænker mig for — i at bruge denne bemyndigelse til at lade Radio Mercur køre ud i fremtiden. Jeg er interesseret i at få en hurtig afslutning på hele denne sag, og jeg tror også, det er det rigtige.

Hermed tror jeg i det væsentlige at have svaret på de bemærkninger, der har været fremsat, og jeg skal endnu en gang takke udvalgets flertal for den stilling, det har taget til forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget om indsættelse af en ny paragraf efter teksten (der bliver § 1) og lovforslagets §§ 1 og 2 i den således ændrede affattelse
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om radiospredning (af Hanne Budtz m. fl.).

(Første behandling findes i tidenden sp. 4478, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1065).

Der var stillet ét ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

K. B. Andersen: Et par dage efter, at dette lovforslag havde været til første behandling i det høje ting, kunne man i Berlingske Tidende læse en ledende artikel med overskriften „En deling var påkrævet“. I denne artikel vendte bladet sig imod kritikken — fremført af venstre og de konservative under førstebehandling — over, at dette forslag og det foregående blev undergivet adskilt behandling. Når delingen efter bladets mening var påkrævet, var det, fordi det ene forslag — det, vi lige har behandlet — helst måtte gennemføres snarest, medens det, vi nu behandler — jeg beder om tilfaldelse til et kort citat —

„nødvendigvis forudsætter en undersøgelse, som vil tage tid.“

Det hed senere i den pågældende artikel:

„Over for oprettelsen af private reklaimesendere er der derimod al grund til

[K. B. Andersen.]

at se tiden an. Det er en sag, der ikke kan løses som en politisk strøtanke. Man må helt nøje vide, hvad man gør.“

Sådan har oppositionen imidlertid ikke ønsket det. De to partier har med den behandling, de har givet udvalgsarbejdet, hvoraf de jo selv har haft ledelsen, med lysende klarhed vist, at deres forslag netop kun var en politisk strøtanke, at det ikke var meningen, at det skulle tages alvorligt, at de folk havde ret, der påstod, at det ikke var et alvorlig ment forslag, men alene en afledningsmanøvre, der skulle ses i forbindelse med det forslag, vi behandlede før.

Vi forsøgte i udvalget at komme til blot nogen klarhed over, hvad der lå i oppositionens lovforslag. De to oppositionspartier nægtede at yde noget bidrag til en sådan opklaring. Ja, det må retfærdigvis siges, at det lykkedes at fravriste de to partier et kortfattet udkast til en koncession, men så var energien også sluppet op.

Fra mit partis side blev der stillet en række spørgsmål — og vel at mærke ikke spørgsmål, der krævede et administrativt apparat ved besvarelsen, for det er jo uden videre klart, at oppositionen er vanskeligere stillet i et lovgivningsinitiativ, end regeringspartierne vil være. Jeg vil gerne have lov til at gøre tingets medlemmer bekendt med de spørgsmål, jeg stillede, så man kan se, at det hele drejer sig om væsentlige momenter til belysning af de nye principper inden for radiospredningen, som lovforslaget gik ind for, og at det altså drejer sig om ting, vi kunne have forventet belyst i bemærkningerne til forslaget, der som bekendt var meget kortfattede.

De spørgsmål, der blev stillet, gik dels ud på problemet om, hvordan man ville sikre overholdelsen af en vis kvalitet i udsendelserne, sådan som man i koncessionsudkastet sagde man ville. Vi spurgte, hvem der skulle tage stilling til dette kvalitetsspørgsmål, om afgørelsen skulle ligge hos ministeren for kulturelle anliggender, eller hvor den skulle ligge.

Dernæst gjorde vi opmærksom på, at der overhovedet ikke i koncessionsudkastet var medtaget regler om begrænsning med hensyn til reklamernes art og områder. Netop i går kunne vi i et af dagbladene læse om nye aftaler i Finland på dette felt, og det er noget, man kender fra alle lande, hvor man har reklameradio, at man har meget omhyggelige regler af, om jeg må sige, reklameetisk art. Der var ikke ét ord om det emne i koncessionen, og derfor spurgte vi naturligvis om det.

Vi spurgte om det centrale spørgsmål, som var vældig meget fremme her ved førstebehandlingen, hvilke tanker man gjorde sig med hensyn til de økonomiske forpligtelser, bl. a. med hensyn til spørgsmålet om koncessionsafgiftens anvendelse. Dette var der nemlig heller intet om i koncessionen, og derfor var det naturligt at stille spørgsmål.

Vi bad også om at få eksemplarer på koncessioner fra udenlandske selskaber. Vi spurgte om forholdene omkring de politiske udsendelser, fordi det var ganske tydeligt — det fremgik af koncessionen — at man ikke afviste politiske udsendelser, og derfor ønskede vi at vide, hvilke partier der skulle tage del i den, om det at have sæde i folketinget var kriteriet, hvordan i forbindelse med valg, og på anden måde.

Vi spurgte endvidere, om det var tanken at give plads for udenlandske firmaers reklame, og, såfremt det var det, hvordan man så ville regulere forholdene mellem dansk og udenlandsk avertering, såfremt efterspørgslen var større end den reklame-tid, man havde til rådighed.

Endelig spurgte vi — og det var såre naturligt at spørge om på baggrund af den stilling, man havde taget til forslaget om piratradioer — hvilke muligheder man i forbindelse med koncessionen ville give den kommercielle sender mod enten tekniske forstyrrelser fra piratsendere eller mod økonomisk konkurrence fra sådanne sendere uden koncession.

Disse spørgsmål blev afleveret dagen efter,

[K. B. Andersen.]

at vi fik koncessionsudkastet, altså uden noget tidsspilde fra vor side. Så gik der 11 dage, mens vi spændt ventede på et eller andet, og så fik vi så dette svar, som jeg tror de ærede medlemmer kan se heroppefra, det står på midten af det stykke papir, jeg står med her.

Dette svar gik ud på, at man ikke kunne svare, man tog kun stilling til de 4 første spørgsmål. Man sagde om kvalitetsspørgsmålet, at det var vanskeligt at give nærmere regler om. Man sagde om reklameetikken, at det måtte man overlade til det bevilligende ministerium. Det måtte ikke stride mod lov og ærbarhed og sådanne ting, men altså intet på linje med, hvad der findes i andre koncessioner. Og man sagde, hvad der kan være endnu mere overraskende, at det ikke ville være muligt at udtale sig om koncessionsafgiftens anvendelse. Det var dog ellers noget, man var så meget inde på, og som jeg troede man havde gjort sig tanker om. Endelig henviste man til et eksemplar af den britiske „Television Act“, som lå til gennemsyn i sekretariatet i ét eksemplar på engelsk.

Det er, hvad vi har fået af svar på de spørgsmål, vi har stillet. De øvrige spørgsmål er til dato ikke besvaret ud over nogle få mundtlige bemærkninger i et udvalgs-møde, som jeg desværre ikke kunne deltage i, da jeg var ordfører her i salen. Jeg havde i øvrigt på forhånd meddelt det til formanden for udvalget i håb om, at formanden ville tage samme hensyn til ønsker om mødeændringer, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup havde taget som formand for det andet udvalg, når det gjaldt oppositionens ordførere.

Man vil altså se, at disse svar, eller rettere sagt manglende svar, i meget høj grad bærer præg af det, vi også på anden måde har forstået, at skønlitteraturen optager nok så stor en del af de ærede medlemmers tid som faglitteraturen. Det gælder de emner her.

Sådan har arbejdsvilkårene altså været. Den eneste besked, vi fik gentagne gange i udvalget, var følgende: vil man være med, skal vi skaffe oplysninger, ellers har det intet formål. Altså accept på forhånd af tanken, ellers ingen oplysninger. Sådan kan

man overhovedet ikke lovgive på forsvarlig vis.

Mit parti må afvise lovforslaget, alene fordi der ikke er givet noget som helst bidrag til vurdering af dets virkninger. Det materiale, man har villet bevilge os, er ikke engang et figenblad, der kan dække en lille smule over den argumentmæssige afklædthed, oppositionen stiller til skue i denne sag.

Men det bliver værre endnu. I udvalgets sidste møde, altså samme møde, hvori der forlangtes afgivet betænkning, blev hele lovforslaget lavet om ved et ændringsforslag. Lovforslaget bestod jo kun af 2 sætninger, begge foresloges nu ændret: der åbnes mulighed for, at en koncession kan gives på andet grundlag end det rent kommer-cielle — en indrømmelse til kritikken af den sammenblanding af business og kultur, som oppositionspartierne helt havde givet sig i vold med det oprindelige forslag — og koncessionen foreslås nu givet ved særlig lov, ikke som oprindelig foreslået: af ministeren for kulturelle anliggender efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder.

Den sidste ændring er i sig selv en lille smule komisk. Vi skal altså ifølge oppositionens nye forslag nu ved lov fastslå, at vi ved lov kan give en koncession, hvis folketings flertal skulle få lyst til det. Det behøver vi da vist ikke en lov til. Vi kunne få mange love, hvis vi skulle lave love om det selvfølgelig, at vi kan lovgive om det ene og det andet, hvis vi ellers har behov for det eller trang dertil. Forslaget er altså nu endt i meningsløshed og tilmed slet oplyst meningsløshed. Sandheden er den, at man er bange for sit eget forslag, at man ikke vil kendes rigtigt ved det og dets princip, bl. a. fordi man har set den modstand, som den industrialisering af kulturlivet, der her er tale om, har vakt i vide kredse uden hensyn til politiske skel.

Mit parti har overvejet sin stilling til ændringsforslaget, der altså er en helt ny udgave af lovforslaget, som således kun får 2 behandlinger. Vi kan nok se, at forslaget i den nye skikkelse er mindre skadeligt end i den oprindelige version, men vi vil ikke have lod eller del i disse planer om sammenblanding af geschæft og radio, så vi

[K. B. Andersen.]

kan ikke stemme for ændringsforslaget. På den anden side vil vi ikke stemme imod, da det ville bevirke, at oppositionen ikke kan få sit lovforslag til tredje behandling i den skikkelse, de to partier i sidste udvalgs-møde omsider fandt frem til, og vi vil ikke nægte de to partier at få lovforslaget stemt ned ved tredje behandling i den udgave, de ønsker. Vi vil derfor afholde os fra at stemme ved afstemningen over ændringsforslagene. Ved tredje behandling vil vi stemme imod det således ændrede forslag.

H. C. Andersen blev verdensberømt bl. a. på sit eventyr om den lille fjer, der blev til fem høns. Jeg skal ikke spå; fremtiden må vise, om de to partier kan blive lige så berømte på det modsatte eventyr, eventyret om de fem høns, der blev til en meget lille bitte fjer, der ganske forsvinder i æteren, hvor radiobølgerne forhåbentlig længe kan få lov til at bevæge sig uhindret af kommercialiseringens hæmmende bånd.

Ib Thyregod: Det lovforslag, vi her behandler, svarer i det store og hele til det, venstre og de konservative i 1959 fremsatte som ændringsforslag til radioloven. Der er ved det ændringsforslag, som nu foreligger, sket to ændringer, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen nævnte, idet der dels er indsat den bestemmelse, at koncessionen skal gives ved lov, dels en bestemmelse om, at en sådan koncession også kan gives på anden end kommerciel basis.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen harcelerere noget over disse ændringer, specielt over at koncessionen skulle gives ved lov. Baggrunden herfor er simpelt hen den, at vi har fortilfælde, hvor der er givet koncession ved lov; jeg minder blot om loven vedrørende Arktisk Mineselskab. Vi har også andre fortilfælde; der er for så vidt ikke noget usædvanligt i at gennemføre en sådan bestemmelse. Men det, at denne bestemmelse er indføjjet, må også ses i forbindelse med de spørgsmål, som det ærede medlem rejste under udvalgsforhandlingerne. Det var ganske klart, at disse spørgsmål tog sigte på at bore så meget som overhovedet muligt i disse problemer. Det var i virkeligheden tanken, at vi skulle forelægge en fuldt færdig koncession. Når jeg i mit første indlæg i dag om det

andet lovforslag sagde, at der var ret kort tid til behandlingen af disse problemer, må det også ses i forbindelse med det lovforslag, vi her behandler. Dertil kommer, at vi samtidig behandlede en vidtgående lovgivning omkring omsen. Men netop dette, at vi alle har beskæftiget os med disse problemer, gjorde, at vi havde vanskeligt ved at få den fornødne tid til behandling af de problemer, der her er tale om.

Det er klart, at hvis man skulle svare i detaljer, måtte det forudsætte, at man foretog en gennemgang af samtlige udenlandske koncessioner på det pågældende område, af, hvilke betingelser der på det politiske, det økonomiske og det kulturelle område er givet, og af, hvortil midlerne skal anvendes. Det måtte forudsætte, at man foretog en sammenstilling og så, hvilke reale grunde der taler for den ene eller den anden løsning, og på dette grundlag kom til det endelige resultat. Det siger sig selv, at vi ikke uden den nødvendige embedsmandsbistand, som vi ikke havde i udvalget, på så kort tid kunne fremskaffe alle disse oplysninger. Også af denne grund indsatte vi bestemmelsen om, at koncessionen skal gives ved lov, således at man i loven nærmere kan fastlægge de betingelser, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen nu så stærkt efterlyser.

Det andet spørgsmål er problemet om den basis, på hvilken denne radiodrift skal finde sted. Jeg tror, det er rigtigt, at man her i overensstemmelse med 1959-forslaget ikke udelukkende ser på, at der er tale om kommerciel radio, men også skaber mulighed for, at der på anden basis kan drives radiovirksomhed. Det, der her er tale om, er i sig selv det spørgsmål, om Danmarks radio skal have monopol, eller der også skal være anden mulighed. Her kunne man tænke sig en institution, som fik en sådan koncession, og man kunne også tænke sig, at denne institution havde indtægter fra anden virksomhed, eller at den eventuelt fik sine indtægter gennem en eller anden form for licensordning, måske en frivillig licensordning. Derfor har vi foreslået denne ændring.

Hvis man drager sammenligning med forholdene i udlandet, viser det sig, at der er en række tilfælde, hvor man har anden form for radiovirksomhed end stats-

[Ib Thyregod.]

radiofoni. Jeg behøver blot at nævne England, som vi dog regner for et udpræget demokratisk land. Der har man netop gennem en koncession skabt garanti for, at den ikke udnyttes på en sådan måde, at der kan opstå uheldige følger for befolkningen. Man har henvist til socialpsykologiske forhold, men man kan netop gennem en koncession skaffe en garanti for, at der ikke bliver tale om reklamer af uheldig art, om uheldig økonomisk virksomhed. Også problemerne omkring pressure groups kunne man tage op, og andre ting kunne man løse i forbindelse med en koncessionsordning. Det er dette principielle spørgsmål, vi har ønsket at stille til debat med dette forslag.

Det er blevet sagt, at der ingen tekniske muligheder var, og selv om der var, kunne man have flere forskellige former for piratsendere, men det er ikke piratsendere som sådanne, vi går ind for; det er denne koncessionsordning, hvorigennem det sikres, at der bliver tale om en rigtig og rimelig påvirkning af befolkningen igennem de virksomheder, som driver radio, og ikke bliver tale om skadelige virkninger. Det er på denne baggrund, man skal se vort forslag, og der er en sammenhæng mellem de 2 lovforslag, som her er til behandling.

Så siger man, at der ingen reelle muligheder er, fordi det tredje program i Danmarks radio nu skal dække det område, der her er tale om. Det er rigtigt, at der foreligger en vedtagelse herom fra Danmarks radio. Vi har med dette forslag ønsket at tage det principielle spørgsmål op, hvis der senere skulle blive tekniske muligheder for dets gennemførelse.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen henviste til Berlingske Tidende og sagde, at det her var blevet omtalt, at man burde give sig tid til en løsning af disse spørgsmål. Jeg vil give det ærede medlem fuldstændig ret. Vi burde have tid til at beskæftige os med disse spørgsmål, vi burde have tid til at gå nærmere ind på disse problemer, men den tidstabel, som er blevet fastsat, og som jeg tidligere har omtalt, har bevirket, at vi ikke har haft tid dertil. Vi kan naturligvis senere vende tilbage til forslaget, men det er vel naturligt at tage sagen op i forbindelse med det lovforslag, vi her behandler.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hanne Budtz): Jeg finder stadig, det er vanskeligt helt at adskille behandlingen af de 2 lovforslag, men man opretholder altså den kunstige adskillelse. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen er glad for at kunne henvise til, at Berlingske Tidende også synes, det er helt naturligt med den adskillelse. Jeg kan så udmærket godt se baggrunden for det. Det er da ingen hemmelighed, at store dele af pressen er imod vort lovforslag her, fordi de simpelt hen ikke synes om den mulighed, der kan blive for konkurrence med hensyn til reklamer og annoncer. Så er det spørgsmål vist afgjort.

Med hensyn til selve vort lovforslag er det da ganske rigtigt, at det er fremsat, som også den højtærede minister for offentlige arbejder var inde på — og den højtærede minister for kulturelle anliggender må undskylde, at jeg ikke kan lade være at blande disse to ting sammen — også af partifæller, der har været med til at anbefale resolutionen fra Nordisk Råd, men så bliver jeg nødt til at gentage, at resolutionen fra Rådet netop gik ud på, at der blev truffet foranstaltninger til at imødegå piratsenderne og ikke til at kriminalisere dem. Det står der intet om i Nordisk Råds henstilling. Når vi er af den opfattelse, at det er stemmende med den almindelige retsopfattelse i hvert fald hos meget store dele af befolkningen at få et lovforslag som det, vi fremsætter, i stedet for at kriminalisere, må jeg i al ubeskyldighed sige, at jeg står her ikke alene som repræsentant for min egen opfattelse, men i høj grad som repræsentant for mange andres opfattelse, bl. a. for mange af mine egne vælgeres opfattelse, mit partis vælgeres, for ikke at tale om den henvendelse med en baggrund af 55 000 underskrifter, som vi modtog under første behandling af dette lovforslag. Jeg tror derfor ikke, der er noget som helst forkert i, at jeg udtaler mig om, hvad jeg mener er almindelig retsopfattelse her i landet. Det har jeg meget store tal bag ved mig for.

Vor begrundelse for lovforslaget er, at vi gerne vil være med til at ordne dette forhold. Der er ikke nogen som helst enkelt sender, vi vil favorisere, det er simpelt hen et principspørgsmål for os. Vi er ikke tilhængere af, at der er statsmonopol på dette område. Vi er tilhængere af at skabe adgang

[Hanne Budtz.]

for en kommerciel sender ved siden af. Foreløbig har generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet overbevist os om, og ministeren for offentlige arbejder gjorde det for lidt siden, at der kun er plads til én sender ved siden af. Derfor synes vi, at det ville være rigtigt at gøre det netop på koncessionsbasis. Så kunne man udnytte de ledige frekvenser, der er, til en sender ved siden af den sender, som ganske vist nu Danmarks radio har vedtaget at anvende til en melodiradio. Det kan jeg komme tilbage til om lidt. Vi mener, det var rimeligt at gøre det på den måde ud fra det synspunkt, at det er en helt naturlig foreteelse. Det er uhyre nyttigt med konkurrence. En privat, kommerciel sender kan være en vældig god konkurrent både i kvalitets- og nyhedsudsendelser og meget andet til Danmarks radio. Vi ser også, hvordan det er nyttigt i Danmarks radio med konkurrence inden for de enkelte programmer.

Så diventerede det ærede medlem hr. K. B. Andersen os som sædvanlig med lidt af, hvad vi har foretaget os under udvalgsbehandlingen. Det kan være helt naturligt, og vi har naturligvis fået at vide, at vi har været helt umulige, at vi ikke har kunnet svare på noget som helst. Bag- efter beklagede det ærede medlem sig over, at vi kom med et ændringsforslag til lovforslaget. Jeg må sige, jeg forstår ikke den beklagelse, når vort ændringsforslag må ses som en fuldstændig imødekommenhed over for det ærede medlem hr. K. B. Andersen og hans partis synspunkter. Vi kan nemlig være ganske enige i, at der er mange detailspørgsmål at tage op, og som skal garanteres en ordentlig løsning, spørgsmål om kvalitet og meget andet. Kan vi derfor imødekomme det ærede medlem og hans parti mere end ved at sige: ja men vi kan da i lighed med, hvad man har gjort i Storbritannien, forelægge koncessionsbetingelserne eller lade dem forelægge af den pågældende minister i form af et lovforslag i stedet for at overlade til den enkelte minister selv at bestemme koncessionsbetingelserne? Jeg mener, at derved får netop det ærede medlem og hans parti både den med- og desværre også merindflydelse, som de har her i tinget.

Jeg vil sige, at det kan være vanskeligt at besvare nogle af de spørgsmål, det ærede medlem har stillet, for hvis man nu f. eks. ville spørge: hvordan ville f. eks. Danmarks radio løse disse problemer? — så ville jeg da være i den situation selv som medlem af radiatorådet, at jeg måtte sige: ja men det er da problemer, der ikke engang kan løses af Danmarks radio, hvordan skal vi så kunne løse dem i et udvalgs møde?

Det ærede medlem var inde på det spørgsmål, hvordan man vil løse problemet om politisk lighed i en koncessioneret radiosender. Det er da ikke engang noget, vi kan løse tilfredsstillende i Danmarks radio. Jeg havde for nylig lyst til at høre, hvordan det egentlig var med nyhedsudsendelsen Horisont, som vi har i Danmarks radio, og bad om en oversigt over f. eks., hvilke partier der havde medvirket siden 1. januar i år. Jeg fik en oversigt, som jeg står med her. Der havde været 6 udsendelser, og de politikere, der havde medvirket i de 6 udsendelser, viste sig at være 6 socialdemokrater og 2 radikale, så hvis det kan nytte noget med særlige koncessionsbetingelser, ville mit parti såmænd godt kunne ønske sig, at vi fik en yderligere garanti — til trods for at hele radiatorådet sidder som garant — for, at noget sådant ikke finder sted i fremtiden.

I øvrigt forstår vi slet ikke den modstand, der er mod selve princippet, og det er jo selve princippet, vi må afgøre ved vor stillingtagen til dette lovforslag. Vil man være med til en kommerciel sender eller ej? Jeg synes ikke, man kan få større garanti end ved at sige, at koncessionsbetingelserne skal fastsættes ved lov, men man er af en eller anden grund så umådelig bange.

Jeg forstår ikke, hvorfor vi her i landet skulle være så bange for at have den samme ordening, som man har i andre lande. Den højtærede minister for offentlige arbejder oplyste os under udvalgsarbejdet om, at der i adskillige lande findes reklame for private virksomheder og kommercielle sendere på rent privat basis, og han nævnte bl. a. lande som Finland, Irland, Italien, Luxembourg, Portugal, Storbritannien, et land, som jeg mener vi har så meget til fælles med, Vesttyskland og Østrig. Tænk, det er vi altså bange for; noget sådant kan vi ikke gå ind på. Det ligger ganske uden

[Hanne Budtz.]

for min forståelse, at vi, når andre lande kan gøre det, skulle være bange derfor.

Jeg synes, det er helt tosset, at man skal lave et nyt program 3 i Danmarks radio. Bevares, det er vedtaget, men dog kun under den forudsætning, at lovgivningen ikke bliver ændret her i dag, det er klart, og hvis man derfor vedtog vort lovforslag, så ville radiatorådets vedtagelse om program 3 naturligvis falde bort, Hvorfor i alverden skal lytterne betale for, hvad andre vil gøre gratis for dem? Det er ikke tidspunktet for noget sådant, og derfor har jeg stemt imod det forslag, der nu er vedtaget, om i Danmarks radio at oprette program 3. Vi har mange andre opgaver i Danmarks radio, opgaver, der kræver millioner af kroner, såsom at ansætte en særlig skuespillerstab, at udbygge det meget vigtige skole-TV, i det hele taget ting af så høj kvalitet, at det er berettiget at ordne dem først. Og når man så ved, hvor vanskeligt det er i vort lille land at skaffe tilstrækkeligt med både kunstnere og forfattere, at skaffe tekster og underholdning i det hele taget, forstår jeg endnu ikke, hvordan man skal klare dækningen af program 3. Men bliver regeringsforslaget vedtaget og man går videre med program 3, vil jeg naturligvis i radiatorådet gøre mit bedste for, at også det kan blive af kvalitet, men det er urimeligt, når det kan opnås på anden måde.

Der er kommet en resolution fra en kreds af personer, der — hvis jeg må have lov til at citere —

„... under hensyn til de kulturelle, folkeoplysende og socialpsykologiske virkninger ...“

ønsker at gå imod en privat ordning som den, vi har foreslået. Jeg forstår slet ikke, hvordan de kredse, der er underskrivere af en sådan resolution, tør være i et land, der har privat teatervirksomhed, private bogforlag, privat presse, private filmselskaber. Disse institutioner har dog en indflydelse af samme art som den, gennemførelsen af dette lovforslag ville medføre.

Vi mener, at vort forslag er en værdigere løsning af problemet, og det er endvidere udtryk for et mere liberalt, et mere frisindet synspunkt og er egnet til at opfylde det formål, som man vel stort set er enig

om har været formålet med begge lovforslag.

Grethe Philip: Da mit partis ordfører er forhindret i at være til stede, skal jeg indskrænke mig til at gentage, hvad der allerede er sagt, at det ændringsforslag, der her foreligger, betyder en helt ny affattelse af lovforslaget. Det radikale venstre er imod lovforslaget, men skal afholde sig fra at stemme om ændringsforslaget, da heller ikke vi ønsker at hindre, at venstre og de konservative kan få deres lovforslag frem til tredje behandling i den udformning, forslagsstillerne nu er nået frem til.

Morten Lange: Jeg tror, det var det ærede medlem hr. K. B. Andersen, der betegnede det lovforslag, vi diskuterer, ikke som et gennearbejdet lovforslag, men som en politisk strøtanke, og jeg vil fuldstændig tilslutte mig dette. Det er blevet ganske klart efter de forhandlinger, vi har haft i udvalget, at man ikke fra forslagsstillerens side har gjort sig nogen som helst nærmere tanker, ud over at det ville være forfærdelig hyggeligt, om man fik noget andet end Danmarks radio, og det er unægtelig lidt for ukompliceret en recept at gå frem efter, hvis man skal ophøje noget til lov.

Det er ganske interessant at se — og hvis man var gået dybere ind på spørgsmålet i udvalget, var man også nok kommet til at diskutere den slags sager — hvordan forholdene begav sig i England, hvor man, som vi har hørt nogle gange, har en kommerciel radio, og det havde nok ikke kunnet undgå at komme frem, hvorledes dens forhistorie er. Det er et af de mest interessante eksempler i demokratiets historie i nyere tid på arbejde af en pressure group, presionsgruppe, som skaffede sig det fornødne pres til forskellig side til at skaffe en eller anden flertalsbeslutning i et parlament. Sligt kan lade sig gøre under et demokrati, det er ikke ukendt, men man bruger måske senere i historien dette som et af de smukkeste eksempler på, hvorledes det organiseres, og jeg synes, det kan tjene som et eksempel til skræk og advarsel, selv om vi i alt fald ikke har indtryk af, at det er noget sådant, vi er udsat for denne gang. Der har altså ikke været så forfærdelig

[Morten Lange.]

meget pressionsgruppe i funktion i den foreliggende situation; det har slet ikke foreligget, sådan som lovforslaget er fremsat. Der er uendelig stor forskel på, om det er en helt uafhængig, privat specialgruppe, der skal have koncession, om man skal give en koncession til en sammenslutning, der i realiteten er grammofonindustrien, om man skal give en koncession til et fællesorgan under pressen, eller om man skulle vælge en anden løsning og, skal vi sige udvide gironummer sådan og sådan, hvorved Røde Kors og andre godgørende institutioner overtog den pågældende sender. Alt dette giver højst forskellige muligheder, og jeg har i og for sig gjort mig mange tanker derom og forkastet dem på række.

Mine tidligere tanker over forslaget og dets skæbne, også længe inden det blev fremsat, har gjort det fuldstændig klart for mig, at ingen af de løsninger, der hidtil har været fremme, og som kunne tænkes, har betydet en fordel fremfor det, vi har i øjeblikket. Og under udvalgsarbejdet er der intet som helst kommet frem, som har kunnet stimulere til yderligere tænkning. Jeg tror derfor, at folketinget med den bedste samvittighed kan lade være at gøre mere ved dette forslag — ud over at forkaste det.

Grøndahl: Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Arne Bertelsen, er forhindret i at være til stede, så jeg skal på mit partis vegne ganske kort udtale, at når vi ikke kan opnå den frihed i æteren, som vi ønsker, kan vi subsidiært støtte dette lovforslag. Lovforslaget betyder dog en, omend beskeden, løsning af statens farlige greb om den grundlovssikrede ytringsfrihed — et greb, som de uafhængige desværre selv fik at føle forud for valget i 1957.

Erhard Jakobsen: Det har været mig meget magtpåliggende i denne sag at understrege, at der i det socialdemokratiske parti findes flere synspunkter angående den måde, hvorpå Radio Mercur har virket, ikke angående selve det, som vi tog stilling til for et øjeblik siden: at Radio Mercur har virket på det åbne hav, men vedrørende selve det, at private foretager sig sådan noget, som Radio Mercur har gjort.

Jeg har ikke set noget faretruende i den virksomhed, der er udøvet, og jeg kan heller ikke se noget faretruende i, at man under en eller anden form fandt et privat foretagende, der med ansvar over for statsmagten med koncession mod betaling kunne udøve en lignende virksomhed som den, Radio Mercur indtil nu har udøvet.

Jeg er — lad mig sige det i samme forbindelse — absolut ikke tilfreds med den udvikling, der har fundet sted. Jeg ved ikke, hvor meget indflydelse vi har på det i folketinget — jeg har jo ikke været medlem af dette udvalg og ikke haft lejlighed til at undersøge det nærmere — men jeg er ikke tilfreds med, at statsradiofonien, efter at Sveriges radio nu har lavet et program til, som man overalt i Danmark kan modtage, skal lave et program af samme slags. Så er der, så vidt jeg ved, 12 programmer i nærheden af hinanden, som ethvert normalt radioapparat er i stand til at modtage, hvor der sendes nogenlunde det samme. Og vor sender får endda ikke den fordel — som f. eks. Radio Luxembourg har — at de fleste dog ikke forstår, hvad der bliver sagt, hvilket absolut må anses for at være en fordel, når det drejer sig om udsendelser af denne karakter.

Jeg er modstander af alt det dér; men uanset at jeg ikke har været medlem af udvalget, kan jeg nok se, at de varme fortalere, der var ved første behandling for de samme synspunkter, som jeg nu har fremført, rigtignok ikke har udnyttet tiden til at bringe noget virkelig sagligt og stærkt frem. I modsat fald kan jeg roligt sige, at jeg i dag — eller ved afstemningen i næste uge — absolut havde stemt for princippet. Nu må jeg nøjes med at undlade at stemme, hvorved jeg tillægger, at jeg ikke deler mit partis flertalssynspunkt vedrørende privat sendervirksomhed, men på den anden side heller ikke tør indlade mig på at hoppe på det eksperiment, som sådan lige i form af et par linjer lægges frem for folketinget.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg takker regeringspartiernes ordførere for deres stilling til såvel det oprindelige lovforslag som til dette nye lovforslag, som ændringsforslaget betegner.

Der tales i det foreliggende ændringsforslag om private personer eller selskaber — altså

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

flertalsudtryk — men sandheden er jo, at staten ikke kan drive handel med bølglængder. En ny musikradio lægger beslag på vor eneste mulighed, og jeg tror, det er rigtigt, om denne mulighed udnyttes.

Jeg er altså her uenig med min meget talende ven, det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen. Jeg mener, at vi ved at gennemføre, hvad bladene med et noget summarisk udtryk kalder en poplinje, får mulighed for at tilrettelægge en af de øvrige linjer som en topline — uden at jeg derfor vil gå ind for slagordet gennem popradio til top-radio.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne, fru Hanne Budtz, er jo kendt og respekteret som en udmærket jurist, men det foreliggende ændringsforslag tager sig på denne baggrund noget besynderligt ud. Det skyldes formentlig en forbigående uoplagthed hos den ærede koncipist. Jeg har aldrig før været ude for en paragraf, der foreslår, at det skal være tilladt at fremsætte et lovforslag. Man skal altså ved lov tillade fremsættelse af lovforslag. Når et forslag ender i så tyndt et luftlag, er det i sig selv en kapitulation over for opgaven, og den formelle forkastelse er i så fald en biomstændighed.

Jeg mener ligesom ordføreren for socialdemokratiet, at det kan være rimeligt at lade det ændrede lovforslag gå til tredje behandling. Også når det drejer sig om ligfærd, bør klokken have lov at ringe tredje gang.

I øvrigt betragter jeg reklame i radio efter Mercursystemet som simpelt hen rædselsfuldt. Jeg har lyttet noget til Mercur Radio efter debatten sidst. Time efter time disse ulidelige reklametricks. Jeg tror ikke, at selv teenagers eller vælgere i Gladsaxe ret længe vil føle sig tilfredsstillet af sådan en omgang sirup. Jeg hørte Mercur Radio langfredag — på en af de fridage, der er én beskåret — og en mere gennemført ignorering af gudstjenestefreden kunne ikke tænkes. Langfredag er jo viet tanken om den, der lider, og dem, der lider. Alligevel var Mercur Radio en lallende popbutik med indlagte annoncer fra først til sidst.

Det er fjernsynsreklamen, der interesserer annoncørerne. Kulturministeriet har modtaget visse henvendelser vedrørende reklame

i fjernsynet, ud fra forkerte forudsætninger, bl. a. fra et oversøisk verdensfirma, der var interesseret i at placere et antal salgsannoncer hos os; de ville gerne være på pletten fra starten. Hvis der åbnes for reklamerne — et spørgsmål, der er uden for enhver aktuel interesse — vil udenlandske interesser presse stærkt på, rimeligvis i form af eller med foretrukken af en form for reklame i et bestemt internationalt standardudstyr.

Det er, som det fremgår af det ærede medlem hr. K. B. Andersens indlæg, et ganske overordentlig broget felt, og reklame vil under ingen omstændigheder kunne virkeliggøres uden et regulativ, som hviler på forudgående, meget omhyggelige undersøgelser. Det vil, hvis indstillingen gik i den retning, kræve megen tid; men indstillingen går ikke i den retning, for der er i folketinget, som det vides, et klart flertal imod reklamer i fjernsynet.

K. B. Andersen: Jeg skal ikke forlænge debatten meget; det kan emnet i den udformning, det har fået, ikke bære.

Til det ærede medlem hr. Ib Thyregod skal jeg sige, at jeg synes, det er en lidt ejendommelig holdning, det ærede medlem og oppositionen indtager. Nu har vi lige behandlet et lovforslag, under hvis behandling oppositionspartierne minsandten ikke har holdt sig tilbage for at spørge dels om ting, de ikke vidste, dels om ting, de vidste, og de har fået en hel stabel af materiale fra den højtærede minister. Bagefter står man så op her og motiverer sin stillingtagen med, at man ikke har fået tilstrækkeligt materiale. Under denne sags behandling tillod vi os ganske stilfærdigt at stille nogle helt centrale spørgsmål, fordi feltet var ganske uoplyst, og nu får vi at vide, at det er for at trække tiden ud. Som jeg sagde før, er det så meget svar, at det kunne stå på bagsiden af et stort luftpostmærkat. Det kan ikke være det grundlag, vi skal lovgive på.

Så siger de ærede medlemmer, at det er nødvendigt at søge embedsmandsbistand. Det er ikke min opgave at forsvare de to partier, selv om det efterhånden nok kan gøres nødigt, men man skal nu ikke gøre sig ringere, end man er. At ville indhente embedsmandsbistand til en rent politisk argumentation vedrørende dette spørgsmål, det kan da ikke være meningen. Spørgsmålet

[K. B. Andersen.]

om reklame i TV, og hvem koncessionen skal gå til, er ikke noget, der kræver embedsmandsbistand, hvis man i øvrigt ved, hvad man vil.

Jeg forstår ikke den tanke, som det ærede medlem fru Hanne Budtz var inde på. Jo, jeg forstår den godt, men jeg tror ikke på den. Det ærede medlem var inde på, at med det her fremsatte lovforslag kunne man klare sig uden et lovforslag, der kriminaliserede forholdet sådan som det lovforslag, vi før havde til behandling. Det ærede medlem forudsætter — og jeg indrømmer, at ingen af os kan vide, hvem der har ret — at piratradioer af enhver art ville falde væk i det øjeblik, vi havde en lov af den karakter. Det tror jeg ikke på, men jeg indrømmer blankt, at selvfølgelig kan ingen af os vide, hvad der vil være det rigtige.

Det ærede medlem sagde, at det var mærkeligt, vi ikke kunne være mere positive over for det ændringsforslag, som det ærede medlem og hendes partifæller har stillet. Heroverfor må jeg gentage, hvad jeg sagde før, at det ændringsforslag har mit parti ikke haft nogen mulighed for at tage stilling til, før betænkningen var skrevet, for det ærede medlem forelagde sit ændringsforslag i det sidste udvalgs møde og bad om at få det i betænkningen samme eftermiddag. Det har jeg altså ikke haft mulighed for at tage stilling til, og det ved det ærede medlem udmærket godt.

Så vendte det ærede medlem tilbage til de stillede spørgsmål og indrømmede jo, at man hverken kunne eller ville svare, og det ærede medlem gav sig til at tale om noget helt andet, om Danmarks radio, som jeg ikke mere har så megen føling med, som jeg har haft, men det har det ærede medlem, så det ærede medlem finder nok et andet sted til drøftelse af disse meget interessante ting.

I øvrigt synes jeg, at de svar, vi har fået både fra det ærede medlem hr. Ib Thyregod og fra det ærede medlem fru Hanne Budtz, nok kunne give Berlingske Tidende anled-

ning til at skrive en ny leder. Det var altså rigtigt, at sagen ikke skulle være hastet igennem, for det sjusk kunne de to partier ikke være bekendt. Så fik vi bekræftet, og det er jeg i og for sig glad for, hvad jeg sagde om, at sådan havde indtrykket været under udvalgsarbejdet, så fik vi endnu en gang forenklet situationen derhen: vil man være med eller ej — det var det ærede medlem fru Hanne Budtz' spørgsmål — og så kunne vi vel nok allernådigst have fået bevilget nogle oplysninger bagefter om, hvad det var, vi på forhånd skulle acceptere.

Ib Thyregod: Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen har udtalt, at han er tilhænger af det princip, vi har givet udtryk for i dette lovforslag. Dernæst sagde det ærede medlem, at han ville undlade at stemme på grund af den udformning, det nu har fået. Jeg kan imidlertid ikke se, at man kan få større garanti for udformningen af koncessionsordningen end selve det forhold, at den skal udformes i en lov; det ærede medlem og hans parti er jo så selv medbestemmende ved koncessionsordningens udformning. Jeg kan ikke forstå det standpunkt, der her tages.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil nævne, er det problem, det ærede medlem hr. K. B. Andersen igen rejste om de mange spørgsmål, som var stillet af ham i forbindelse med udvalgsbehandlingen. Jeg vil gerne sige, at den ærede ordfører allerede har fået svar af den højtærede kulturminister. Den højtærede kulturminister sagde, at hvis man skulle gennemføre den ønskede ordning vedrørende disse problemer — det var, så vidt jeg forstod, med hensyn til reklamefjernsyn, men det samme må være gældende i det foreliggende tilfælde — ville det tage megen tid at gennemgå dem. Der er ingen tvivl om, at det er ikke noget, vi kan klare i løbet af kort tid. Det er, som jeg nævnte i mit første indlæg — og det svarede den ærede ordfører ikke på — noget, som vil kræve megen tid at gå igennem,

[Ib Thyreged.]

og som det var simpelt hen umuligt at nå på den tid (K. B. Andersen: Hvorfor skulle vi så afgive betænkning?). Det sagde jeg allerede i mit første indlæg. Man fandt det rimeligt at tage en principdebat om disse spørgsmål samtidig med behandlingen af det andet lovforslag, fordi der var så nær sammenhæng mellem de to lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hanne Budtz): Det ærede medlem hr. K. B. Andersen rejste på ny spørgsmålet, om der var forstyrrelsesfri muligheder og plads for andre end mere end én kommerciel sender. Dér kan jeg kun henholde mig til ministeren for offentlige arbejders ord på grundlag af generaldirektoratets meddelelse om, at der kun er mulighed for én landsdækkende sender. Det er en teknisk oplysning, som jeg må tage til efterretning og regne med og simpelt hen gå ud fra er rigtig.

For det andet sagde det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at han har fået meget korte besvarelser af de spørgsmål, som han har stillet, dels nogle skriftlige og dels nogle mundtlige, det var noget sjusk det hele. Jeg har det indtryk, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen er så vældig glad for de meget lange besvarelser, vi har fået i det andet udvalg, og at det, det ærede medlem beklager sig over, netop er, at besvarelserne ikke er lange nok. Det er måske, fordi vi beskæftiger os med forskellige ting i det daglige. Jeg synes, det skal være muligt at udtrykke sig klart i forholdsvis få ord, men måske mener det ærede medlem, det var rart med rigtig mange ord til at skjule sine tanker med.

(Kort bemærkning).

K. B. Andersen: Jeg vil gerne gøre det ærede medlem fru Hanne Budtz opmærksom på, at jeg ikke mente „mange ord“ til at skjule sine tanker med, for det forudsætter, at man har tanker at skjule.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget om en ny affattelse af lovforslagets tekst og teksten, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes onsdag den 13. juni kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i forbrugsafgiftslove.

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om persontilskud og forhøjelse af børnetilskud for skatteåret 1962-63.

4) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om beskatningen af renteforsikringer m. v.

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om skattelettelse for opsparing.

6) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om pristalsreguleret alderdomsforsikring og alderdomsopsparing.

7) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om udstedelse af statspræmieobligationer.

8) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om midlertidigt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om midlertidig forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

9) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om leje.

10) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i aktieselskabsloven.

[Formanden.]

11) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om offentlig skolebespisning.

Formanden meddelte slutteplig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 12³⁰.

108. møde.

Onsdag den 13. juni kl. 14.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om almindelig omsætningsafgift har afgivet betænkning over følgende til udvalget henviste lovforslag:

Forslag til lov om ændringer i forbrugsafgiftslove,

forslag til lov om persontilskud og forhøjelse af børnetilskud for skatteåret 1962-63,

forslag til lov om ændring i lov om beskattningen af renteforsikringer m. v.,

forslag til lov om skattelettelse for opsparing,

forslag til lov om ændringer i lov om pristalsreguleret aldersforsikring og aldersopsparing,

forslag til lov om udstedelse af statspræmieobligationer,

forslag til lov om midlertidigt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om midlertidig forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold og

forslag til lov om ændringer i lov om leje.

Eksemplarer er omdelt.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har meddelt mig, at han på sine medforespørges og egne vegne tager den til forsvarsministeren stillede forespørgsel tilbage.

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Vivike, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Vivike): Jeg skal herved fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om naturfredning.*

Når vi fremsætter dette lovforslag på nuværende tidspunkt, skønt loven blev ændret i juni 1961, er grunden den, at § 22, stk. 2, ved ændringen fik en formulering, som medfører, at der er stor tvivl og uenighed om dens fortolkning angående erstatningspligt, idet mange jurister mener, at stk. 2, formuleret som det er, giver grundspekulanter ret til erstatning. Dette synes at forøge udstykningstilladelse og er dermed medvirkende til den omsiggribende afspærring af vore mest naturskønne områder.

Da det må formodes at ville tage flere år, inden den nedsatte naturfredningskommission bliver færdig med sit arbejde, er det nu, der må bremses for i hvert fald at hæmme udstykningen af sommerhusgrunde, hvor dette er til stærk gene for offentligheden. Byggerestriktionerne for sommerhuse vil så godt som ingen betydning have i den retning, da der fortsat er tilladelse til selvbyggeri og opstilling af fabriksbyggede huse uden standardmål. Grundopkøbere, herunder udenlandske, og sommerhusudlejere vil udmærket kunne klare sig med disse.

Vi befinder os ikke alene i den ellefte time, men klokken er 5 minutter i 12, når det drejer sig om at redde, hvad reddes kan for almenhedens adgang til og udsigt til vore smukkeste landskaber.

Folketingets hjemsendelse er udsat for at behandle omsætningsafgift og andre foranstaltninger i forbindelse hermed. Samtidig kan folkettinget nemt fjerne et enkelt for den almindelige befolkning skadeligt afsnit i naturfredningsloven. Skulle det endelig betyde en yderligere udsættelse af folketingets hjemsendelse, er landet dog vel tjent dermed. Det er bedre at forebygge end at helbrede, og i dette tilfælde er helbredelse umålig.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil nu blive omdelt.